



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΚΑΙ ΝΙΚΟΥ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Συστημένον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΤΟΜΟΣ Α'.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ	ΔΗΜ.	ΚΟΡΝΙΔΟΥ	ΚΑΤΙΝΑ
ΒΕΡΓΟΣ	ΒΑΣ	ΚΥΡΙΑΚΟΣ	ΑΡΙΣΤ.
ΒΟΛΙΚΟΣ	ΙΩ	ΛΑΜΠΕΛΕΤ	ΝΑΠ.
ΓΑΛΑΝΟΣ	ΜΙΧ.	ΛΑΥΡΑΓΓΑΣ	ΓΕΡ.
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ	ΚΩΝ.	ΜΗΚΑΤΩΡΟΣ	ΣΗΥΡ.
ΔΙΑΔΕΙΣΜΑΣ	ΚΩΝ.	ΜΠΕΝΑΚΗΣ	ΝΙΚ.
(ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ)	ΓΕΩΡ.	ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ	ΑΝΔ.
ΚΑΒΑΣΙΛΑΣ	ΙΩ.	ΠΑΡΑΣΧΟΣ	ΑΧΙΑ.
ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ	ΝΙΚ.	ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ	ΒΑΣ.
ΚΑΝΑΚΑΚΗ	ΕΙΡΗΝΗ	ΠΕΤΡΩΦ	ΙΩ.
ΚΙΝΔΥΝΗΣ	ΙΩΣΗΦ	ΣΚΥΛΙΤΗΣ	Ι. ΓΣΙΔ.
ΚΟΡΝΙΔΟΥ	ΒΑΣΙΛΙΚΗ	ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ	ΔΗΜ.
ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ	ΒΕΛΙΩ	ΤΣΙΤΣΕΚΑΗΣ	ΠΑΝΤ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εκ του τυπογραφείου των Νεων Ιδεων

1889

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Διδασκάλους

Οἱ κ. κ. Ν. Α. Κοτσελόπουλος καὶ Μ. Ε. Κανακάκης ἀνέλαβον τὴν ἐκδοσιν φύλλου περιοδικοῦ, χάριν τῆς μικρᾶς νεολαίας, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**Παιδικὸν Περιοδικόν.**»

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῶν τοιοῦτων περιοδικῶν τυγγραμμάτων προσγινομένην ὠφέλειαν εἰς τὴν μικρὰν νεολαίαν καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ὅσον οἶόν τε γενικωτέραν αὐτῶν διάδοσιν, ἐγκλειόμεν ὑμῖν ὡς ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «**Παιδικοῦ Περιοδικοῦ**» καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς βουλομένους καὶ δυναμένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Τὰς ἀγγελίας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν θέλετε ἐπιστρέψαι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰανουαρίου 1889.

Ὁ Ὑπουργὸς
Π. ΜΑΝΕΤΑΣ

Ὁ Διεκπεραιωτὴς
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μ. ΠΑΡΙΣΗΣ

ΛΕΥΚΩΜΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Πρωτοφανές, ποικιλώτατον, εἰκονογραφημένον εἰς μέγα δον σχῆμα ἐκ 32 σελίδων, ἐπὶ χάρτου ἐρυθροῦ, στερεοῦ καὶ στίλβοντος. Θὰ ἴδῃ τὸ φῶς κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Νέου Ἔτους. Σπεύσατε προπληρώσατε ὅλοι μίαν δραχμὴν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἴδητε, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀποκτήσητε! Ἐν αὐτῷ θὰ δημοσιευθῶσιν ἔργα πρωτότυπα τῶν διευθυντῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ «**Παιδικοῦ Περιοδικοῦ**» καὶ ἄλλων διακεκριμένων λογογράφων, ποιητῶν, μουσικῶν κτλ. Θὰ περιέχῃ μικρὸν ἑορτολόγιον, πληροφορίας διὰ τοὺς παῖδας, διηγήματα, ποιήματα, περιγραφάς, ποικίλα, γνωμικά, μύθους, ἄσματα, ὑγιεινὰ παραγγέλματα, εἰκόνας, αἰνίγματα, παιγνίδια, κλπ. πάντα εὐχάριστα καὶ τερπνότατα! Σπεύσατε μὲ μίαν δ ρ α χ μ ῆ ν μόνον θὰ ἀποκτήσητε ἐν **ΦΙΓΟΥΡΙΝΑΚΙ**, ὅποσον τὸ «**Λεύκωμα**» τοῦ «**Παιδικοῦ Περιοδικοῦ**».

Δίδεται δωρεάν ἐν «**ΛΕΥΚΩΜΑ**» εἰς τὸν ἐγγράφοντα πέντε συνδρομητὰς εἰς τὸ «**Περιοδικόν**» ἢ δέκα εἰς τὸ **Λεύκωμα**.

Εἰς δὲ τὸν ἐγγράφοντα δέκα συνδρομητὰς εἰς τὸ «**Περιοδικόν**» δίδεται ὁ Α' τόμος αὐτοῦ, ἢ ἀποστέλλεται αὐτῷ ὁ δευτέρος (ἐπὶ ἐν ἔτος). Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ὁ Α' τόμος δίδεται ἀντὶ δραχμῶν ὁ ὅ, εἰς δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀντὶ δραχμῶν τ ρ ι ῶ ν.



ΕΥΝΟΗΘΗ ΕΠΙΘΕΙΑ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΙΑ
Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... Φρ γ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»
6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ἔπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

ΠΡΟΣ τοὺς συνδρομητὰς καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ἐκφράζομεν ἀπὸ καρδίας τὰ εὐχαριστήρια ἡμῶν, εὐχόμενοι ἅμα αὐτοῖς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.

Εἶναι λίαν σύντομος ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς πρὸς τοὺς ἐνθαρρύνοντας ἡμᾶς ἀγάπης. Σύντομος μὲν, ἀλλ' ἀληθής.

Ἐὰν ἡπεβλέπομεν μόνον εἰς τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγγραφέντων ἄχρι τοῦδε συνδρομητῶν, τὰ πρὸς τούτους ἀποστελλόμενα νῦν εὐχαριστήρια θὰ ἀπέβαλλον τὴν σημασίαν, ἢν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποδώσωσιν αὐτοῖς οἱ εὐγενῶς συνδραμόντες ἡμᾶς. Ἀποβλέπομεν πρὸ πάντων εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐνεγράφησαν συνδρομηταί, ὑπεδέχθησαν τὴν ἰδέαν ἡμῶν καὶ ἐνεθάρρυναν ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ ἐν ἐπιγνώσει τῶν δυσχερειῶν ἀνελάβωμεν ὑποσχεθέντες νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ ὠφελιμώτατον ἐκείνοις, οἱς προώρισται καὶ συνεπῶς ἄξιον ὑποστηρίξεως. Ἀποβλέπομεν μόνον εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν, δι' ἧς ἐνεθάρρυναν ἡμᾶς κατὰ τρόπον, ὅστις ἐνῶ εἶναι πολὺ εὐχάριστος ἡμῖν, ἀφ' ἐτέρου προξενεῖ καὶ λύπην διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ν' ἀνταποκριθῶμεν ὁμοίως ἢ ν' ἀπαντήσωμεν κἂν ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς ἐνεργήσαντας ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ «**Παιδικοῦ Περιοδικοῦ**».

Ἡ πρόθυμος ἐνθάρρυνσις καὶ ὑποστήριξις, ἧς ἐτύχομεν, εἶναι τὸ ἠθικὸν θάρρος, οὐ εἶχομεν ἀνάγκην πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν ὑποσχεθέντων διὰ τῆς ἀγγελίας τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐν ταύτῃ ἀρκούντως ἐξεδηλώσαμεν τὸν διὰ τοῦ περιοδικοῦ ἐπιδικωκόμενον σκοπόν.

Ἄν καὶ πάλιν ἀθροῦσως ὑποσχεθῶμεν τόσον εἰς τοὺς νῦν συνδρομητὰς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας, ὅτι θὰ παρέξωμεν αὐτοῖς ἢ τοῖς τέκνοις τῶν ἠθικὴν ὠφέλειαν σχεδὸν ἀδάπανον, δὲν ἀπομακρυνόμεθα τῶν ὑποσχεθέντων.

Διὰ δὲ τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως διὰ χαλκοστόμου τυρρηνικοῦ κώδωνος διακηρύξωμεν τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν, ἐπαναλέγομεν, ἐν ἧ περιπτώσει ἐν οἰονδήποτε φύλλον τοῦ «**Παιδικοῦ Περιοδικοῦ**» δὲν ἤθελε φανῆ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀυστηροτάτας κρίσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῶν, ὅτι δι'

ἐνὸς μὲν μόνου φύλλου δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ὅ,τι εἰς μακρὸν χρόνον κατορθοῦται, τούτεστιν ἡ διαμόρφωσις τοῦ παιδός, διὰ τῶν πολλῶν δὲ καὶ πλουσιῶν μέσων, ἅτινα πρὸς τούτο θέλομεν ἐκάστοτε διαθέτει ἐλπίζομεν ὅτι θὰ συντελέσωμεν εἰς τούτο ὑπὲρ πάντων προσδοκίαν.

Ἐν τῇ ἀγγελίᾳ περιεγράψαμεν ὅσα πρὸ πάντων ἐξ ἰδίας δυναμέως θέλομεν παρέχει τοῖς συνδρομηταῖς, ἵνα γνωρισθῶμεν αὐτοῖς. Περὶ τῶν ἐξ εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν βοηθημάτων δὲν ἐκάμομεν εὐρύν λόγον, ἵνα μὴ ἀκαιρολογήσωμεν.

Ἐν τῇ 6' ὁμως ἐκδόσει τῆς ἀγγελίας προσεθέσαμεν ὅτι «κατὰ μίμησιν τῶν ἀρίστων Γερμανικῶν καὶ Γαλλικῶν περιοδικῶν» θέλομεν ἐκδίδει τὸ περιοδικόν, ἀναγκασθέντες ν' ἀπαντήσωμεν διὰ τούτου τρόπον τινα εἰς τινα ἐνταῦθα ἐκδιδομένην ἡμερησίαν, ἧτις μετ' ἀδικαιολογητότου, ἂν μὴ κκοβοῦλου σπουδῆς ὤρισεν ἀντὶ τῆς ζητηθείσης συστάσεως τὸ ὑπόδειγμα «τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ»!

Ἡ ἀθόρυβος σύστασις καὶ διάδοσις τούτου ἐφάνη ἡμῖν ἡ ὠφελιμωτέρα διασάλπισις τῆς ἐκδόσεώς του. Καὶ τούτο, διότι διὰ ταύτης δὲν διανοήθημεν νὰ διαταραξώμεν οὐδενὸς τοὺς κύκλους, μόνῃ ἐπιθυμίαν ἔχοντες νὰ φανῶμεν ὠφέλιμοι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν.

Ἄν αἱ ἀνωτέρω ὑποσχέσεις ἡμῶν χρήζουσιν ἐπεξηγήσεως τινος, ταύτην δίδομεν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκ ξένων περιοδικῶν βοηθήματα, δηλοῦντες, ὅτι θὰ παρέχωμεν ταῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν πᾶν ὅ,τι τερπνὸν ἠθικὸν καὶ χαριέν ἤθελον περιέχει ὁμοίου σκοποῦ περιοδικὰ Γαλλικὰ, Ἰταλικὰ, Γερμανικὰ, Ἀγγλικὰ καὶ Ρωσσικὰ, ἐκασφαλίσαντες τὴν συνεργασίαν πολλῶν λογίων.

Ἐκτός τούτων θὰ δημοσιεύωμεν τὰ ἀρίστα τῶν ξένων παιδικῶν τυγγραμμάτων μετ' εἰκονογραφιῶν. Ὡς καὶ διη-

(Ἐκδόσις δευτέρα).

γήματα πρωτότυπα τῶν μικρῶν σιδρομητῶν ἡμῶν, οὓς θὰ ὑποκινήσωμεν παντὶ σθένει καὶ τρόπῳ πρὸς τοῦτο, φρονούντες, ὅτι καὶ τοῦτο πλείοτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον θέλει συντελέσει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ «Παιδικοῦ Περιδικοῦ».

Οὕτως ὀριζομένης τῆς πορείας τοῦ «Παιδικοῦ Περιδικοῦ» πᾶσα κατὰ τοῦτου μορφή καὶ ἀντιδράσις θὰ πρᾶξεῖται ἀναμφιβόλως ἐκ ποταπῶν συμπερόντων, ἅτινα οὐδὲν ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ. Οὐδενὸς μάλιστα θέλομεν φεισθῆ κόπου καὶ δαπάνης, ἵνα καταστήσωμεν αὐτὸ ἀριστον ἀνάγνωσμα καὶ ἐντύπωμα διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν σιδρομητῶν ἡμῶν.

ΦΩΛΕΑ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Κατόικουν εἰς ἐξοχικὴν τινα οἰκίαν ἀρκετὰ εὐπρεπῆ καὶ ὑψηλῆν. Τὰ παραθύρα τοῦ δωματίου μου ἔβλεπον εἰς ἕνα λαμπρὸν κήπον πλήρη εὐόσμων ἀνθῶν, τὰ ὅποια ἡ δρόσος τῆς ἀνοιξέως καὶ αἱ πρωῖναι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καθίσταν μαγευτικώτατα.

Πρωῖαν τινα τακτοποιούσα τὰ πράγματα τοῦ δωματίου μου ἔψαλλον εὐθύμως ἄσμά τι, τὸ ὅποῖον μοὶ εἶχε μάθει ἄλλοτε ἡ μήτηρ μου

Ὡ καλὴ μου χελιδὼν
πέτα, στό δικτυωτὸν

ὅτε εἶδον ἐν τῶν ὥρειων τούτων πτηνῶν νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρον, νὰ πετᾷ περίξ τοῦ δωματίου μου, καὶ νὰ καθίσῃ τέλος εἰς τὸ ξύλον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀναρτήσει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου μου. Ἄφου ἀνεπαύθη ἐκεῖ ὀλίγον, ἐκάλεσε μετὰ τὸ κελἀδήματ' ἄλλο πτηνὸν, τὸν σύντροφόν τῆς βέβαια, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσει ἐπὶ τινος δένδρου ἀντικρῦ τοῦ παραθύρου μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔτολμα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπέταξε πάλιν ἐκ τοῦ δωματίου μου ἡ χελιδὼν καὶ πλησιάσασα τὸν σύντροφόν τῆς τῷ μετεβίβασεν ἀναμφιβόλως τὰς παρατηρήσεις τῆς. Μετὰ πέντε λεπτά πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξίν εἰσῆλθον καὶ τὰ δύο ταχέως ἔχοντα εἰς τὸ ράμφος τῶν πηλόν, ὅπως κτίσουν τὴν φωλεάν των.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ πτωχὰ μικρὰ ζῶα ἠσχολοῦντο νὰ κτίσωσιν τὴν κατοικίαν των εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ δωματίου μου, προσκολλῶντα μετὰ πηλόν μικρὰ ξυλαράκια καὶ ἄχυρα καὶ ἐμφράττοντα τὰ κενὰ διαστήματα μετὰ θαυμασίαν τελειότητα.

Τὸ ἐσπέρας ἔκλεισα τὸ παράθυρόν μου, καὶ τὴν ἐπαύριον μόλις ἤνοιξα αὐτὸ, ἰδοὺ πάλιν τὰ μικρὰ χελιδονάκια ἐπανελάθον τὴν ἐργασίαν των καὶ ἐτελείωσαν ὅλην τὴν φωλεάν των.

Ἡ θήλεια ἐκοίλωνε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλεᾶς, ἔστρωσεν εἰς τὸ βῆθος πετρά, τὰ ὅποια ἀπέσπα ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς, καὶ κατόπιν ἐτοποθετήθη εἰς αὐτὴν περιμένουσα τὴν τροφήν τῆς ἀπὸ τὸν καλὸν σύντροφόν τῆς.

Τέλος ἐγέννησαν τὰ μικρὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ στίγματα αὐγά των, τὰ ὅποια ἐπώαζον ἀνευ διακοπῆς, ἕως ὅτου ἐξεκολάφθησαν τὰ μικρὰ των, τὰ ὅποια ἐπεριποιούντο μετὰ μεγάλου ζήλου. Ὁ ἄρρην ἐπέτα ἀδιακόπως εἰς τὰ περίξ καὶ ἔφερεν ἄλλοτε μὲν χρυσοκάνθαρον, ἄλλοτε δὲ μυῖαν ἢ ἔντομον οἰονδήποτε εἰς τὰ μικρὰ του.

Σὺν τῷ κυρίῳ φύλλῳ θέλομεν ἐκδίδει ἐνίοτε δελτίον ἰδιαίτερον μετὰ μουσικοῦ παραρτήματος.

Τὴν εὐδῶσιν τοῦ Περιδικοῦ δὲν πιστεύομεν νὰ μὴ ἐπιθυμῇ πᾶς ἄνθρωπος τῶν ἔργων, πᾶς γονεὺς ἢ ἀδελφός, πᾶς ποθῶν τὴν ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων ἀνάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν τοῦ παιδῶς οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενεῖας, εἰς ἣν ῥίπτομεν ὡς φωτοβόλον ἀκτῖνα τὴν ιδεάν ἡμῶν ταύτην, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὁποίας ἐζητήσαμεν καὶ ζητοῦμεν τὴν συνδρομὴν παντός.

MIX. EMM ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ
NIK. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅτε τὰ νεογέννητα ἐγένοντο εὐρωστότερα, τότε αἱ γονεῖς μετὰ κελἀδήματα καὶ πτερυγισμοὺς τὰ ὠδήγουν κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ περίξ, ἐπὶ τοῦ κωδωνοῦ, ὅστις ἐσημαίνει τὸ φαγητὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς στέγης, ἔπειτα δὲ καὶ μακρύτερα. Τέλος εἰς τὰ πρῶτα ψύχη ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐξηφρανίσθη. Εἶχεν ἀναχωρήσει λίαν εὐτυχῆς διὰ θερμότερα κλίματα.

Εἶχον ἀκούσει νὰ λέγωσιν, ὅτι αἱ χελιδόνες ἐνθυμοῦνται καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια εἰχον κτίσει τὴν φωλεάν των ἐπερίμενα λοιπὸν μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἵνα ἐπανιδῶ τὰ ἀγαπητὰ μου πτηνά.

Μόλις ἤρχισεν ὁ ἥλιος νὰ ῥίπτῃ, τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὰς πρώτας θερμὰς ἀκτῖνάς του, ἐνῶ ἐκαθήμεν εἰς τὸ δωματίον μου, ἤκουσα κτύπημα ράμφους εἰς τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου μου. Ἦνοιξα ἀμέσως καὶ τὸ ἀγαπητὸν ζεῦγος εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὸ δωματίόν μου, εὔρε τὴν παλαιάν κατοικίαν του καὶ ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ τὰς βλάβας, αἱ ὅποια ἔγειναν εἰς αὐτὴν. Κατόπιν ἡ χελιδὼν ἐπανήρχισε τὴν τακτικὴν τῆς ἀφίνουσα ὅπως τὸ παρελθὲν ἔτος τὸν δειλὸν σύζυγόν τῆς νὰ καθῆται εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὅποῖον ἦτο ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου.

Ἐπάρχει θελκτικώτερον τῆς κατοικίας πτηνῶν; Τὰ τόσον εὐχάριστα κελἀδήματά των, τὰ ἐκφραστικὰ βλέμματα, τὰ ὅποια ρίπτουν γύρω των, ἢ ἀφοσίωσις τῆς μητρὸς, αἱ φωναὶ τῶν μικρῶν καὶ αἱ φροντίδες τοῦ πατρὸς, μετ' ἔθειγον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἕμενον ἐπὶ ὥρας ἐν ἐκστάσει θαυμάζουσα τὰ μικρὰ των, τὰ ὅποια ἤνοιγον ὑπερμέτρως τὰ ράμφη των, ἵνα δεχθῶσι τροφήν παρὰ τῶν γονέων των.

Οἱ γονεῖς των ἐξησθενημένοι, λησμονοῦντες ἑαυτοὺς ἐγέμιζον μετὰ τροφᾶς τὸ ράμφος των καὶ ἔφερον εἰς ὅλα τὰ μικρὰ των.

Ἡμέραν τινα προσκληθεῖσα εἰς τι μέρος μακρὰν τῆς κατοικίας μου διὰ μίαν ὑπόθεσιν μου, ἐσύστησα τὰ μικρὰ μου πτηνά εἰς τὴν ὑπηρετριάν μου καὶ ἀνεχώρησα ἀμέσως.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας μόλις ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἠρώτησα ἀμέσως διὰ τὰ προσφιλῆ μου πτηνά.

— Ἄ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ ὑπηρετριά μου Μαριέττα (τὴν ὁποίαν ἐδίωξα ἀμέσως τῆς οἰκίας μου μετὰ ἀγανάκτησιν), Ἄ, Θεέ μου, τὰ ἐλησμόνησα, ἔκλεισα τὰ ἐξώφυλλα τοῦ παραθύρου Σας καὶ δὲν ἀνέβην πλέον ἐκεῖ.

— Δυστυχῆς! ἦτο ἡ μόνη μου φωνή.

Ἐστρεξα εἰς βοήθειαν τῶν πτωχῶν μου φίλων. Ἄλλοίμονον! Ἦτο πολὺ ἀργά! Τὰ μικρὰ εἶχον ἀπο-

θάνει τῆς πείνης!... Ἡ μήτηρ μετὰ ταραμένας τὰς πτερυγίας ἐκάλυπτε τὰ μικρὰ πτώματα καὶ ἔζη ἀκόμη. Ἦνοιξα τὸ παράθυρον, καὶ τότε μετὰ θρηνώδεις φωνὰς, καὶ καταβιβλημένη ἡ δυστυχῆς ἐπέταξε, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ φῶς, εἰς τὸν ἀέρα, ὅπου ἔλαμπεν ὁ ἥλιος. Ὁ σύζυγός τῆς ἐπερίμενε πάντοτε εἰς τὸ ἀπέναντι δένδρον, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ, διατί τὸ παράθυρον ἔμενε τόσον καιρὸν κλειστὸν. Ἐφώναζε τὴν σύντροφόν του πλησίον του μετὰ χα-

ρᾶν, συγχρόνως καὶ λύπην, ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὸν θάνατον τῶν μικρῶν των καὶ μετὰ βραχεῖαν συγκίνησιν αὐτὸς καὶ ἡ σύντροφός του ἐπέταξαν διὰ νὰ φύγωσι μακρὰν τῆς ὀλεθρίας κατοικίας των.

Καὶ αἱ χελιδόνες μου δὲν ἐπανῆλθον πλέον!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

EIPHHH E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ἩΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΡΑΣ

(ΜΥΘΟΣ)

Ὁ Ἡλιος μετὰ τὸν Βορρᾶν ἐμάλωνα μὴ μῆρα, διότι ἔλεγε ὁ Βορρᾶς, ὅτι ἴσθης γῆς τὴ σφαῖρα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον περᾶ ἴσθι δόναμι ἀκόμη ὁ Ἡλιος δὲν ἐπέιθετο εἰς τοῦ Βορρᾶ τὴν γνώμη καὶ ἔστοιχηνάτοισαν εὐθὺς ὅστις θὰ εἰμπορέσῃ ὁδοιποροῦντος ἐνδύμα μετὰ τὴν ῥ' ἀφαιρέσῃ, αὐτὸν ὡς δυνατότερον ὁ ἄλλος νὰ γινώσκῃ. Ἐρρίψαν κληρὸν καὶ ἔτυχε εἰς τὸν Βορρᾶν ῥ' ἀρχίσῃ. Λοιπὸν, ἀρχίζει ὁ Βορρᾶς, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ του πάσῃ τοῦ ὁδοιπόρου προσπαθεῖ τὸ ἐνδύμα ῥ' ἀρπάσῃ, ἄλλ' ὁ βραδίῳ, στερεῶς εἶχεν αὐτὸ κομψώσας καὶ ὁ βορρᾶς δὲν εἰμπορεῖ οὐδὲν νὰ κατορθώσῃ.

Θυμῶναι τότε φοβερὰ, καὶ μετ' ἀγρίας λέσεως ὁ Ἡλιος—λέγει—ἔλα σὺ τὸ στοίχημα ῥ' ἀρχίσῃς. Ὁ Ἡλιος τότε πρόβαλε καὶ παρευθὺς ἀρχίζει τὰς κανστικὰς ἀκτῖνάς του ἵσθὸν κόσμον, νὰ σκορπίσῃ καὶ κάμνει τὸν βραδίῳ μετὰ ὄρεξι μεγάλη ὡς περιττὸν τὸ ἐνδύμα ἀμέσως ῥ' ἀποβάλλῃ.

Μὴ φαίνεσαι ἀπότομος, ποτὲ σου μὴ θυμῶνῃς, μετὰ τὸ καλὸν προσπάθησε τὸ πᾶν νὰ κατορθώσῃς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΤΟΝ ΔΥΣΤΥΧΟΥΝΤΑ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΑΣ

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ τὰς ὁποίας πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ἐορτάζετε ἐν μέσῳ τῶν οἰκειῶν σας, μὴ λησμονεῖτε τὸν δυστυχοῦντα πλησίον σας, μικροὶ μου ἀναγνώσταί.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὸν εὕρητε. Δειξάτε προθυμίαν καὶ ἀγαθὴν διάθεσιν πρὸς εὐεργεσίαν καὶ θὰ εὕρητε ἀναμφιβόλως ἐκείνον, εἰς τὴν παλάμην τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἐναποθέσητε τὸν ὀβολόν σας.

Μετὰ τὴν εὐεργεσίαν ἡ χαρὰ σας θέλει εἶναι ἀπερίγραπτος. Αἱ εὐχαὶ τοῦ εὐεργετηθέντος θὰ σας παρακολουθοῦν καὶ θὰ σας ἐνθαρρύνουν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

Ἡ εὐεργεσία, ἡ ἐλεημοσύνη, εἶναι τὸ χριστιανικώτερον ὄσφ καὶ γλυκύτερον καθήκον.

Μὴ ἀφήνετε στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ πράξητέ τι καλόν, ἐὰν δύνασθε νὰ πράξητε τοῦτο.

Ὅπως ἂν φερῶμεθα καλῶς πρὸς τοὺς ἄλλους δεικνύο-

μεν ὅτι καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς πρέπει οὗτοι νὰ φερόνται ὁμοίως, οὕτω καὶ ὅταν εὐεργετῶμεν τὸν πλησίον δεικνύομεν τι πρέπει νὰ πράξωσιν οἱ ἄλλοι καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἐὰν δυστυχήσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι ἀδελφὸν χρόνῳ.

Οὐδεὶς εὐεργετήσας ποτε μετενόησε· τὸναντίον δὲ ὁ μὴ πράξας ποτε θεάρεστόν τινα πράξει.

Ἡ εὐεργεσία σας ἂς ᾖ καθαρά καὶ ἀδόλος· μὴ κάμνετε ταύτην πρὸς ἐπίδειξιν, οὐδ' ἐπ' ἐλπίδι ἀνταμοιβῆς παρὰ τοῦ εὐεργετηθέντος.

Ἡ εὐεργεσία ἀναπτύσσει ἐν ὑμῖν καὶ τὸν πρὸς τοὺς ἄλλους σεβασμὸν, ἐνισχύουσα συνάμα τὸν ζῆλον πρὸς τὰς καλὰς πράξεις. Διὰ τῶν καλῶν δὲ μόνον πράξεων ἀνοίγετε τὴν ὁδὸν τοῦ βίου σας εὐθείαν, ὁμαλήν καὶ μετ' ἀνθη ἐπεστρωμένην.

Μὴ λησμονεῖτε ποτὲ τὸν δυστυχοῦντα πλησίον σας.

MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

(ἀφιερῶται τῷ μικρῷ μου φίλῳ Ἐγο)

Γιοῦλι δροσᾶτο ποῦ ἀνθίζει
Γλυκὰ σ' ἀπόκρυψη γωνιά
Χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ φοβίξῃ
Τ' ἀγέρι καὶ ἡ παγωνιά.

Εἶν' ἡ χρυσὴ σου ἡλικία
Ποῦ πάνω σ' ἀνθία δροσερὰ
Σ' ἀποκοιμίζ' ἡ εὐτυχία
Καὶ σὲ ζυπνᾷει ἡ χαρὰ!

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἐπιστροφή.

Ἐκαμνε ψυχὸς δριμύ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τὸ ὠρολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου ἐσήμαινε τὴν ἔκτην ἐσπερινὴν ὥραν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Πέτρος Βαντάελ ἀνεχώρει πολὺ βιαστικός ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Καρλεβίλλης, κρατῶν σάκκον εἰς τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ φροντίζη διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἀποσκευῆς του· τὸσον ἐβιάζετο, ὥστε δὲν ἐπερίμενε νὰ τῷ φέρωσι τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον του, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε θὰ τῷ ἔφερον ἀναμφιβόλως τὴν ἐπομένην ἀμαξηλάτης τῆς τοῦ χωρίου του.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν διέτρεξε τρεῖς ὀλοκλήρους λεύγας· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῶμεν, ἂν εἶχεν ἤδη ἐξημερωσῆαι καὶ ἂν ὁ Πέτρος Βαντάελ δὲν συνήνητσε κανένα καθ' ὁδὸν. Δὲν ἠὲ χαριστεῖτο ἄλλως τε νὰ ὁμιλῇ μετ' ἄλλων συνωμίλει εὐχαρίστως· μετ' ὅσον τὸν πάντοτε καὶ τὸ ἐσπέρας μάλιστα τοῦτο ἦτο λίαν εὐχαριστημένος καὶ ἐπηδᾶ ἐκ χαρῆς ὡσάντις ἐπανελάμβανε :

«Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἀκόμη μίαν φορὰν ἐδῶ. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ γρατὰ μήτηρ μου! θὰ ἀσπασθῆ τὸν Πέτρον τῆς! θὰ γελάσῃ, θὰ κλαύσῃ! Καὶ ἐγὼ τότε! Καλὴ μου μήτηρ! φθάνει μόνον νὰ τὴν εὐρω καλῶ! Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ δὲν ἦτο κακὴ, ἀλλ' ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, πρὸ ἑξ̄ δηλαδὴ μηνῶν... Πόσα κύματα διέρχονται ὑπὸ τὸν δόλωνα ἐν διαστήματι ἑξ̄ μηνῶν!

Καὶ ὅταν σκέπτομαι, ὅτι εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἵτινες μὲ ἠνάγκαζον νὰ παραμείνω τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ λάβω ἄμαξαν αὐριον τὸ πρωί! Νὰ λάβω ἄμαξαν! Νὰ διατρέξῃ τις περὶ λεύγας τινὰς, δὲν εἶνε τίποτε δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν μητέρα του τρία σχεδὸν ἔτη».

Αἱ! τί συμβαίνει; Κετέρ, ἐδῶ! Κύτταξε νὰ ἐξιχνιάσῃς Κετέρ! Ἀκούεις;

Ἄς ἀφήσωμεν τὸν Κετέρ στυματῶντα καὶ ὁσφραίνόμενον τὸν ἀέρα μετ' ὑψωμένα ὠτα, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν κύριόν του νὰ ἐνοήσῃ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλκεῖ τὴν προσοχὴν του, καὶ ἄς περιγράψωμεν τὸν Πέτρον Βαντάελ καὶ τὸν σκύλλον του.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἦτο ναύτης, τριάκοντα πέντε περίπου ἐτῶν, ἐφαίνετο ὅμως πολὺ μεγαλειότερος ἡλικίας, διότι αἱ κοπιώδεις ἐργασίαι καὶ ὁ ἥλιος ἐρρυτίδωσαν τὸ χαλκῶρον πρόσωπόν του. Ἐβιάζετο σειόμενος, ὀλίγον ὡς ἄνθρωπος ἔχων ὑπὸ τοὺς πόδας του κατὰστρωμα πλοίου ἢ

στερεὰν γῆν. Ἠθικῶς ἐξεταζόμενος ὁ Πέτρος ἦτο ἡ λαμπροτέρα καρδιά τοῦ κόσμου, διότι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν ἐσκέφθη νὰ πράξῃ κακὸν, ζητῶν νὰ κέρη πάντοτε ὅσον ἠδύνατο τὸ καλλίτερον καὶ νὰ εὐχαριστῆ ὅλους, χωρὶς ν' ἀδικῆ κανένα. Ἄν καὶ ἦτο ναύτης, δὲν ἐγεννήθη εἰς παραθαλάσσιον μέρος· τὸ χωρίον Δυβέκη, ὅπου ἔζησε 22 ἔτη, ἀπέχει ἐπτὰ λεύγας ἀπὸ τῆς Καρλεβίλλης καὶ ἡ Δουκέρκη ἡ πλησιέστερα παράλιος πόλις ἀπέχει ἐπίσης παρὰ πολὺ ἀπὸ τὸ χωρίον του.

Ὁ Πέτρος ἦτο ζυλουργός, καὶ λίαν ἐπιτήδειος μάλιστα, ἀλλ' ἄρκετὰ μεγάλη λύπη, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε πρὸ δώδεκα ἐτῶν τὸν ἠνάγκασε ν' ἀλλάξῃ τρόπον ζωῆς, καὶ διὰ νὰ λησμονήσῃ εὐκολότερον αὐτὴν ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐγένετο ναύτης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶδε πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰς τὴν γῆράν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς Δυβέκην εἰμὴ μόνον τέσσαρας ἢ πέντε φορὰς.

Ὁ χρόνος ἐμετρίασε τὰς θλίψεις του καὶ ὁ Πέτρος δὲν ἠὲ χαριστεῖτο πλέον νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον, διὸ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐπιστρέφει μετ' ἄδειαν ἑξ̄ μηνῶν καὶ εἶνε πολὺ εὐθυμὸς διὰ τοῦτο. Ἐξ̄ μῆνας νὰ διέλθῃ μετὰ τῆς μητρὸς του! Καὶ ἔπειτα, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς εἰς Δυβέκην, δὲν θὰ εὕρισκε τρόπον νὰ μὴ χωρισθῆ ποτὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀπ' αὐτήν; Ὁ Πέτρος εἶναι καλὸς ἐργάτης, διότι περισσότερον καιρὸν ἐχρημάτισε ζυλουργός παρὰ ναύτης, καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους εἰς τὸν ναύσταθμον ἢ εἰς κανένα

λιμένα, ἔνθα θὰ ἔζων ὁμοῦ. Νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ πλέον τὴν μητέρα του, νὰ τὴν περιποιηθῆται, νὰ τὴν ἀγαπῆ, νὰ τὴν περιθάλπῃ καὶ νὰ περιθάλπηται ὑπ' αὐτῆς εἶναι τώρα τὸ ὄνειρον τοῦ Πέτρον Βαντάελ.

Καὶ ὁ Κετέρ; . . Ὁ Κετέρ εἶναι μακρόβριξ μαῦρος σκύλλος, πολὺ καλὸς καὶ πολὺ ἔξυπνος· ἡ ὠραιότης του κάμνει ὑπερήφανον τὸν κύριόν του, ὅστις εὕρισκε πάντοτε καιρὸν, οἰκισθῆναι ἐργασίας καὶ ἂν ἔχη, νὰ κενεῖ τὰς μακρὰς μαῦρας τρίχας, αἵτινες πίπτουσι μέχρι τῶν ποδῶν του. Πρὸ ἑξ̄ μηνῶν ὁ Κετέρ καὶ ὁ Πέτρος ἦσαν φίλοι· ἰδοὺ δὲ πῶς ἐγνωρίσθησαν. Ἡμέραν τινὰ περιπατῶν ὁ Πέτρος εἰς εὐρωπαϊκὴν τινὰ πόλιν τῆς Ἀφρικανικῆς παραλίας εἰσήλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅτε εἶδε τὸν Κετέρ ὀρούμενον γοερῶς ἐπὶ τινος τάφου. Ἠρώτησε τὸν φύλακα τοῦ νεκροταφείου καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ σκύλλος ἐκεῖνος ἦτον ἀξιωματικοῦ τινος ἐνταφιασθέντος τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐκεῖ καὶ ὅτι τὸ πτωχὸν ζῶον δὲν ἤθελεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὔτε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τάφον οὔτε νὰ λάβῃ

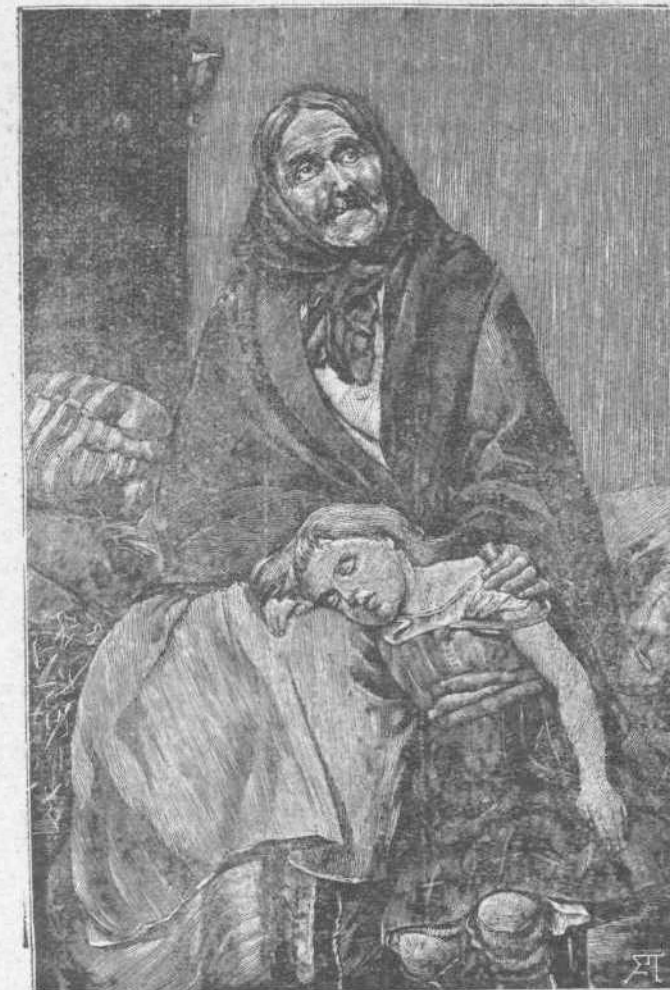
τροφὴν. Ὁ Πέτρος ἐπανελθὼν τὴν ἐπομένην ἐκ περιεργείας πάλιν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εὗρεν ἐπὶ τοῦ τάφου τὸν σκύλλον, ὅστις ὅμως δὲν ὤρυστο πλέον, διότι δὲν εἶχε τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν, καθόσον ἦτο ἡμιθανὴς ἐκ τῆς πείνης. Συγκινηθεὶς ἐκ τούτου ὁ Πέτρος τὸν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, τὸν περιποιήθη, τὸν ἔσωσε, καὶ ὁ Κετέρ (ἦτο τὸ ὄνομα τοῦτο γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ περιλαμίου του) ἔγεινεν ἀμέ-

τως ἀγαπητὸς εἰς τὸν Πέτρον, ὅπως πρότερον ἦτο ἀγαπητὸς εἰς τὸν ἀξιωματικόν. Ἴδου λοιπὸν τίς ἦτο ὁ Κετέρ, ὅστις ἐβιάζετο ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Δυβέκην ὁδοῦ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Πέτρον Βαντάελ.

(ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.



ΤΟ ΣΡΦΑΝΟ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Στὰ γόνατα τῆς μάμμης του, ὀλόμανρα ἴτυμένο μικρὸ παιδάκι ὄργανο, ἀξέννοιαστο κοιμᾶται καὶ ἐπάνω στὸ χεῖλάκι του, τὸ πολυπικραμένο, ἀγγελικὸ μευδιᾶμα γλυκὰ γλυκὰ πλαναῖται.

Ποιὸς ξεύρει ἂν τὸ δόστυχο δὲν βλέπει ἔς τ' ὄνειρό του πῶς τὴ γλυκερὰ μαροῦλά του θωρεῖ εἰς τὸ πλευρὸ του

καὶ τοῦ ἀνοίγῃ μετ' ἡδονῆν τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ τοῦ διδῆ γελαστὴ τὰ μητρικὰ φιλιὰ της!

Κοιμήσον, δόστυχο παιδί, γιατί ὁ ὕπνος μόνον νὰ ἰατρειῇ εἰμπορεῖ τοῦ ὄργανου τὸν πόνο· κοιμήσον, δόστυχο παιδί, διότι ἂν ἐνπνήσῃς θὰ ἴδῃς τὴν ὄργανια σου καὶ δάκρυα θὰ χύσῃς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ

Ἐξοῦσε μία φορὰ εἰς ἓνα χωριὸ ἓνας δυστυχὴς γέρον, τοῦ ὁποῖου ἀπὸ τὰ πολλὰ γεραματα εἶχον θολώσει τὰ μάτια καὶ ἔτρεμαν τὰ γόνατα. Ὅταν ἔτρωγε μόλις ἠδύνατο

νὰ κρατήσῃ τὸ κοιλιάριόν του, καὶ πολὺ συχνὰ ἔχυνε τὸν ζωμόν του εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ υἱὸς του καὶ ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ του τὸν ἔβλεπον μετ' ἀποφρόνησιν, καὶ ἐπὶ τέ-

λους δὲν τὸν ἐδέχοντο πλέον εἰς τὴν τραπέζαν, ἀλλὰ τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου τοῦ ἐδίδον τὸ φαγητόν του εἰς ἓνα ἐλεεινὸν πινάκιον.

Πόσας φορὰς ἐδάκρυζεν ὁ δυστυχισμένος γέρον δια τὴν καταφρόνησιν αὐτὴν! Ἐκύτταζε μὲ παράπονον εἰς τὴν τραπέζαν, ὅπου ἔτρωγον ἐπὶ ἐστρωμένης τραπέζης ὁ υἱὸς του, ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸ ἐγγονάκι του, καὶ τὰ μάτια του ἐγέμιζον ἀπὸ δάκρυα.

Μία φορὰ, διότι ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παπποῦ τὸ πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔτρωγε καὶ ἔγεινε κομμάτια ὁ υἱὸς του τὸν ἐξύβρισε μὲ πολὺ κακὰς λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ γέρον δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἄφησε βαθὺ στεναγμὸν.

Τῷ ἡγόρασαν ἓν ἄλλο πινάκιον ξύλινον, εἰς τὸ ὅποιον ἔτρωγεν ἔκτοτε.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Πέτρος εἶδε κάτωθεν ὑψηλοῦ δένδρου ἓνα μικρὸ πουλάκι, τὸ ὅποιον μόλις ἠδύνατο νὰ πετᾷ καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ ἀρπάξῃ.

Τὸ δυστυχισμένο πουλάκι μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὐρίσκειτο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ σκληροῦ ἀρπαγος, σχεδὸν ἀποθνήσκον ἐκ τῆς στενοχωρίας. Προσέπαθε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς στενῆς φυλακῆς, ἐπήδα, ἀλλ' εἰς μάτην ὅσῳ ἐπήδα, τόσῳ περισσότερον ἐπιέζετο. Ἡ λύπη του ἦτο ἀπερίγραπτος· ἔκλειε τὰ ματάκια του ἀπηλιπισμένον!

Ὁ Πέτρος ὅμως, ὦ! ὁ κακὸς Πέτρος ἔχαίρετο, ἐπήδα ἀπὸ χαρὰν διὰ τὸ εὐρημά του. Ἐχαίρετο ἄκομη περισσότερον καὶ διὰ νέαν τινα ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἀφῆνης συνέλαβεν. Εἶδεν ὅτι τὸ πουλάκι εἶχε πέσει κάτωθεν τοῦ δένδρου καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ εὐρῆ ὀλόκληρον φωλεάν, ὅτι θὰ συλλαβῆ ὅλην τὴν εἰκογένειαν τοῦ μικροῦ πτηνοῦ, τοῦ ὁποίου ἤκουε τὴν μητέρα φωνάζουσαν καὶ τὴν ἔβλεπε συχνὰ πετῶσαν πολὺ γρήγορα περίξ αὐτοῦ. Ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃ κύριος τῆς φωλεᾶς.

Διὰ τοῦτο χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐβάλλει τὰ ὑποδήματα του καὶ τὸν σάκκον του καὶ ἀφοῦ κατεσκόπευσε τὸ δένδρον, ἤρχισε μὲ χεῖρας καὶ μὲ πόδας ν' ἀναρριχᾷται ἐπ' αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τοὺς λεπτοτάτους κλάδους τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν, ὅτι εὐρίσκειτο ἡ φωλεὰ, ἦτο πολὺ ὑψηλότερον, εἰς τὸ μέσον πικνοῦ φυλλώματος, καὶ διὰ νὰ φθάσῃ ἔπρεπε νὰ πατήσῃ εἰς πολὺ λεπτὰ καὶ εὐθραυστα κλαδιά.

ΤΙ ΚΑΛΑ—ΤΙ ΚΑΛΑ

*Τι καλά, τί καλά
νὰ κρατῶ χροῦτό βιβλίον
καὶ νὰ τρέχω ὅτ' ἔσολογιον
τρά λὰ λὰ—τρά λὰ λὰ.*

*Τι καλά, τί καλά,
τὸ ἀλφάβητον γνωρίζω
καὶ ἔμπορῶ νὰ ἐνδραβίζω
τρά λὰ λὰ—τρά λὰ λὰ.*

*Τι καλά, τί καλά
νὰ μετρῶ μὲ ἐνκόλια
δύο κ' ἓνα κάμνον τρία
τρά λὰ λὰ—τρά λὰ λὰ.*

*Τι καλά, τί καλά
ἴστην γυμναστικὴν μου τρέχω
καὶ ὅτ' ἔσολογιον
τρά λὰ λὰ—τρά λὰ λὰ.*

Μίαν ἡμέραν ὁ κακὸς ἐκεῖνος υἱὸς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ παρατήρησαν ὅτι ὁ μικρὸς υἱὸς των καθήμενος εἰς μίαν γωνίαν τῆς οἰκίας ἔκοπτε ξυλαράκια μὲ τὰ ὅποια προσεπάθει νὰ κατασκευάσῃ κἄτι τι.

—Τι κάμνεις ἐκεῖ μικρὸ μου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

Ἐν μικρὸν πινάκιον, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, διὰ νὰ ταῖζω μὲ αὐτὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, ὅταν θὰ γηράσωσι.

Οἱ γονεῖς σιωπηλοὶ ἐκύτταζαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐδάκρυσαν πικρῶς· ἀπὸ τότε δὲ, ὅχι μόνον δὲν ἐφέροντο πλέον ἀστόργως πρὸς τὸν παπποῦ, ἀλλὰ τῷ ἔδωκαν τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν τραπέζαν καὶ τὸν ἐπεριποιούντο καλλιτέρον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ὁ ἐκ Μόσχας 1. ΠΕΤΡΟΣ.

Τοῦτο ὅμως δὲν τὸ εἶχε παρατηρήσει. Ὅλα τὰ ἐνόμιζεν εὐκατόρθωτα, ὅπως ὅλοι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν συλλογίζονται τ' ἀποτελέσματα, ὅταν πράττωσι τὸ κακόν.

Τώρα μάλιστα ὁ κακὸς Πέτρος ἦτα πεπεισμένος πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας του.

Πτηνὸν τι τὸν παρηκολούθει, τὸν ἔβλεπε καὶ διεμαρτύρετο διὰ θρηνηθῶν φωνῶν κατὰ τοῦ σκληροῦ τούτου καταστροφῆς.

Δειλότατα κελιδίσματα μικρῶν πτηνῶν ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ φυλλώματος ἀπῆντων εἰς τὰς διακρυσταίας ταύτας.

Ὁ Πέτρος ὅμως ἀποφασιστικώτατα ἔτεινε τὴν χεῖρα του πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἤκουε τὰ κελιδίσματα τῶν πτηνῶν, διὰ νὰ συλλαβῆ κανὲν ἐξ αὐτῶν καὶ κρημνίσῃ τὴν φωλεάν, ἀλλὰ... φεῦ!... ὁ κλώνος ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκρατεῖτο διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐθραύσθη καὶ ὁ Πέτρος εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμος καὶ ἡμιθανὴς ἐκ τῶν τραυμάτων.

Αἱ θρηνώδεις κραυγαὶ τῆς μητρὸς τῶν μικρῶν πτηνῶν, καὶ τὰ κελιδίσματα τούτων ἦσαν κατὰραι, αἱ ὁποῖαι τόσον γρήγορα ἐμελλον νὰ πραγματοποιηθῶσι!

Δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ πλέον ὁ Πέτρος τὴν δικαίαν ταύτην τιμωρίαν του, διότι ἐπεθύμησε σκληρὰν ἀδικίαν καὶ εἰς πάντας διηγεῖται ἀπὸ τότε τὸ πάθημά του διὰ νὰ γείνη καὶ εἰς ἄλλους μᾶθημα.

MIX. E. ΚΑΝΑΚΗΣ

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ

(Διήγημα διὰ μικρὰ παιδιά)

Ὁ Νίκος ἦτο υἱὸς ἐνὸς ζωγράφου. Τὸ παιδίον αὐτὸ ὄχι μόνον ἦτον ἀνήσυχον, ἀλλὰ ἔλεγε καὶ πολλὰ ψεύματα.

Μίαν ἡμέραν, ἅμα ἐξῆλθεν ὁ πατήρ του, ἐμβῆκε τὸ τρελὸ αὐτὸ παιδάκι εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ διάφορα χρώματα, τὰ ὅποια εἶχεν ὁ πατήρ του διὰ τὴν ἐργασίαν του. Ἐνῶ ἐξήταζε τὰ χρώματα, ἤκουσε νὰ ἀνοίγηται ἡ θύρα καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθη μήπως εἶναι ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ ἀνακατεύῃ τὰ δοχεῖα, εἰς τὰ ὅποια εἶχε τὰ χρώματα ἔτρεξε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀπὸ τὴν βίαν του ὅμως ἀνεποδογύρισε μίαν φιάλην μὲ κόκκινον χρῶμα, τὸ ὅποιον τοῦ ἔβαψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ φορέματα.

Ἄμα ἐξῆλθε καὶ εἶδεν, ὅτι ὁ ἀνεμος εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν, ἠσύχασε ὀλίγον καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν στέραν τοῦ κήπου, ὅπου ἔνιψε τὰς χεῖρας του καὶ ἔπειτα ἔβγαλε τὰ κοκκινισμένα φορέματά του καὶ ἔβαλε ἄλλα καθάρα.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ πατήρ του· ἅμα δὲ εἰσῆλθε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ εἶδε τὰ χρώματά του χυμένα, ἐφώνασε τὸν Νίκον καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖος ἔκαμε τὸ γραφεῖον μου εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Ὁ Νίκος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πολλὰ ψεύματα εἶπε.

Ἡ ΥΑΛΟΣ

Αἱ ὕαλοι, τὰς ὁποίας θέτομεν εἰς τὰ παράθυρα, γνωρίζετε πόθεν γίνονται;

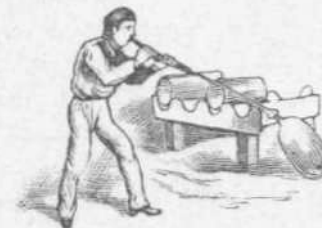
Αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐξ ὕαλου ἀντικείμενα δηλ. φιάλαι, ποτήρια, ὀμματουάκια κ. λ. π. κατασκευάζονται ἀπὸ ἄμμον, τὴν ὁποίαν διακλύουν εἰς τὸ πῦρ μὲ ἄσβεστον καὶ σόδα ἢ πότασαν.

Ἡ πότασα ὡς καὶ ἡ σόδα εἶναι εἶδος τι λευκοῦ ἁλατος, τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἐκ τῆς τέφρας φυτῶν. Δυσκολεύεσθε βεβαίως νὰ πιστεύσητε, ὅτι δύνανται νὰ διαλύσῃσι τὴν ἄμμον εἰς τὸ πῦρ, διότι ἡ ἄμμος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τετριμμένοι χαλκίκες. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀληθές· διὰ νὰ κατορθώσωμεν ὅμως τοῦτο χρειαζόμεθα πολὺ μεγαλειότεραν θερμότητα παρ' ὅσην μᾶς δίδει μία συνήθης ἑρμάσρα.

Λαμβάνουσι λοιπὸν ἄμμον μὲ πότασαν, καὶ θέτουσιν αὐτὰς εἰς χωνία, τὰ ὅποια εἶναι κατασκευασμένα ἐκ χρώματος καὶ δύνανται νὰ ἀντέχουσιν εἰς τὸ πῦρ χωρὶς νὰ θραύωνται.

Θέτουσι κατόπιν τὰ χωνία ταῦτα εἰς κλιβάνους ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένους, καὶ ὅπου τὸ πῦρ ἀνανεοῦται ἀδιακόπως ὑπὸ μεγάλων φυσητήρων ὁμοίων πρὸς ἐκείνους τῶν σιδηρουργῶν. Τὸ μίγμα τήκεται ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος, καὶ σχηματίζει ὑγρὸν μάζαν ὁμοίαν πρὸς ζύμην, ἣτις εἶναι ἡ ὕαλος.

Ἐπειτα ὁ ἐργάτης λαμβάνει μακρὸν σωλήνα, βυθίζει τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ χωνία, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸν κλιβάνον, καὶ ἀφοῦ προσκολληθῇ εἰς αὐτὸν μικρὰ σφαῖρα τῆς ἀναλελυμένης ὕαλου, ἣτις εἶναι ἐρυθρὰ, ὡς τὸ πῦρ, τότε φουᾷ



—Ἐγὼ μπαμπᾶ δὲν ἐμβῆκα ὁ γάτος πιστεύω θὰ τὰ ἀνεποδογύρισε!

—Ἐλα λοιπὸν, Νίκο, νὰ υπάγωμεν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου ζώου, εἶπαν ὁ πατήρ του· πρέπει νὰ τὸ τιμωρήσωμεν.

Ὁ ζωγράφος κρατῶν τὸν υἱὸν του ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ προσποιούμενος ὅτι ζητεῖ τὸν γάτον, ἔφερε τὸν Νίκον ἐνώπιον ἐνὸς καθρέπτου.

Μόλις εἶδε τὸ πρόσωπόν του τὸ παιδίον εἰς τὸν καθρέπτην, ἐκοκκίνησε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, διότι εἰς τὸ μέτωπόν του εἶχε δύο-τρεις κηλίδας ἀπὸ τὴν κοκκινὴν βαφήν, τὴν ὁποίαν ἔχυσε. Ἐγονάτισε τότε ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του, καὶ τῷ εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τῷ ὑπέσχεθη δὲ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὄχι μόνον δὲν θὰ ἀνακατεύῃ τὰ χρώματα ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ λέγῃ ποτὲ πλέον ψεύματα. Ὁ πατήρ του τὸ ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ ὁ Νίκος ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχασίν του καὶ οὐδέποτε πλέον εἶπε ψεύματα.

Τώρα, σεις μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ὅσοι συνειθίζετε νὰ λέγητε ψεύματα, ν' ἀφήσητε αὐτὸ τὸ κακὸν ἐλάττωμα προτοῦ νὰ πάθητε ὅτι ἔπαθε ὁ Νίκος, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φανερωθῇ.

ΒΕΛΙΩ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σωλήνος, καὶ ἰδοὺ ἡ μικρὰ σφαῖρα μεγαλώνει, μεγαλώνει, ὅπως μεγαλώνει ἡ φυσικὴ τῆς σακουάδας, τὴν ὁποίαν φουᾶτε μὲ τὸ καλάμακι.

Ὁ ἐργάτης δίδει εἰς τὴν σφαῖραν ταύτην, ἣτις εἶναι μαλακὴ, ὁποιοῦνδήποτε σχῆμα θέλει καὶ κατασκευάζει ἐξ αὐτῆς ποτήρια, φιάλας κλπ.

Ἀλλὰ αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων, θὰ μοῦ εἴπητε, δὲν ἔχουν τὸ αὐτὸ σχῆμα μὲ τὰ ποτήρια καὶ τὰς φιάλας.

Καὶ ἐν τούτοις καὶ αὐταὶ γίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ ἐργάτης φουᾷ περισσότερον, ὥστε αἱ μικραὶ ἐκεῖναι σφαῖραι, γίνονται πολὺ μεγαλιότεραι· τὰς μακρύνει κατόπιν, τὰς κόπτει, καὶ τὰς ἀπλώνει ὡς φύλλα χαρτοῦ.

Θὰ μὲ ἐρωτήσητε ὅμως πῶς κόπτουσι τὴν ὕαλον;

Διὰ νὰ κόψωσι τὴν ὕαλον, ἣτις καίει, ὅταν ἐξάγεται ἐκ τοῦ κλιβάνου, σχίζουσι αὐτὴν μὲ ἓν τεμάχιον ψυχροῦ σιδήρου, διότι ὅταν ἦναι θερμὴ τὴν χωρίζει τὸ ψυχρὸν, ὅταν δὲ ἦναι ψυχρὰ τὴν χωρίζει ἡ θερμότης· διὰ νὰ κατασκευάσωμεν δὲ τὰς ὕαλους τῶν παραθύρων, κόπτουσι αὐτὰς εἰς διάφορα τεμάχια μὲ ἓνα μικρὸν ἀδάμαντα.

Μὲ τὴν ὕαλον ἐπίσης κατασκευάζουσι καὶ τοὺς καθρέπτας.

Οἱ καθρέπται εἶναι ὕαλοι παχεῖαι, τὰς ὁποίας λειαίνουσι, καὶ ἀφοῦ τὰς καταστήσωσι πολὺ ὀμαλὰς, κατόπιν τὰς κασιτερώνουσι, δηλ. θέτουσιν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῶν λεπτότατον φύλλον κασιτέρου, τὸ ὅποιον ἀλοῖφουσι μὲ ὑδράργυρον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ καθρέπται ἀντανεκλώσι τὰ ἀντικείμενα.

Αἱ μεγάλαι καὶ παχεῖαι ὕαλοι, τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τὰς βυτρίνας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ὕαλου τῶν καθρεπτῶν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι δὲν εἶναι κασιτερωμένα.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΓΑΤΑΚΙ

Λάβετε μολύβι χρωματιστό. Ζωγραφήσατε σύντομα σύντομα ένα ψωμάκι, μιά φραντζολίτσα.



Προσθέσατε κατόπιν ένα χεράκι. Ίδού έχετε μιά μικρή και ωραία σακκίτσα.



Προσθέσατε εις την σακκίτσα και δυο αυτάκια και θα έχητε ένα σαλιγκαράκι.



Αμα προσθήσετε μόνον μιά ουρίτσα ακόμη, θα ιδήτε έξαφνα εμπρός σας ένα γατάκι.



ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ

Τούτο παίζουν οι δύο μόνον. Ό εις άγνωστὸ μυστικὸν πρὸς τιμωρίαν του βεβαίως, διότι δὲν εἶναι συνδρομητὴς τοῦ «Παιδικῆ Περιοδικῆ» διὰ νὰ τὸ γνωρίζῃ, ὁ ἄλλος θὰ τὸ μάθῃ τῶρα.

Οἱ παίζοντες μετρώσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀριθμοῦντες ἀπὸ τῶν μονάδων μέχρι τοῦ 100, ὅστις δὲ προφθάσῃ νὰ εἴπῃ πρῶτος τὸ 100 κερδίζει· πρέπει ὅμως νὰ μὴ προσθέτῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἀριθμὸν, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ ἄλλος, περισσοτέρους τῶν 10 ἀριθμῶν.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἀριθμῆσιν προσέξῃτε καὶ ἐκφωνήσῃτε τοὺς ἀριθμοὺς 12, 23, 34, 45, 56, 67, 78, 89, θὰ ἐκφωνήσῃτε κα' ἀνάγκην πρῶτος τὸν ἀριθμὸν 100, καὶ ἐπομένως θὰ κερδίσῃτε τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς παρακαλῇ νὰ τῷ εἴπητε ἐπὶ τέλους πῶς τὸ κατορθώνετε. Σαῖς ὅμως ἀντι ἀπαντήσεως νὰ τὸν συμβουλεύσῃτε νὰ γίνῃ συνδρομητὴς τοῦ «Παιδικῆ Περιοδικῆ» καὶ θὰ μάθῃ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα καλλίτερα παιγνίδια.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Κ. λαμβάνει τηλεγράφημα παρὰ τοῦ υἱοῦ του Νίκου διαμεινόντος ἐν Πειραιῇ, διὰ τοῦ ὁποῖου τῷ ἀναγγέλει, ὅτι ἀσθενεῖ.

Ἡ μικρὰ Βάσω ἰδοῦσα τὸ τηλεγράφημα λέγει πρὸς τὸν πατέρα της.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι μπαμπά· τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ δὲν εἶναι τοῦ Νίκου μας, διότι δὲν ὁμοιάζουν καθόλου τὰ γράμματά του με αὐτὰ τοῦ ἔχει τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ Πέτρος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Παῦλον, πόσα πόδια ἔχει ὁ μισὸς πετεινός.

Καὶ ὁ Παῦλος μετὰ ἐτοιμότητος· — Ὁ ζωντανὸς ἢ ὁ σφαγμένος!

Ἡ Τίτση, τῆς ὁποίας τὰ χεῖρα εἶχον κακωθῆσαι ἀπὸ τὸ κρού, ὅταν μὰς ἐπισκεφθῆ ἢ χιών, λέγει εἰς τὴν μητέρα της.

— Μουά, ἐπικίξα με τὸ χιόνι! τὴν ταράτσα, καὶ εἶναι ζεστόν.

Καὶ ὁ μικρὸς Σπύριος:

— Βέβαια εἶναι ζεστὸ, γιατί ἡ ταράτσα εἶναι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν κουζίνα, ὅπου ἀνάθει ὅλη τὴν ἡμέρα φωτιά.

— Κώττα διατί ἔχεις τὰ αὐτιά σου ἀκάθαρτα,

— Διὰ νὰ συχίνεται ὁ δάσκαλος νὰ μοῦ τὰ τραβῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Αἶνευμα

Ὅπως εἶμαι ἔαν μείνω, εἶμαι φίλτατε νησί καὶ νησί πάλιν θὰ γίνω, ἔαν μείνω ἢ μισή. Ἀγέλατος Πέτρα.

2. Αἶνευμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃ, πέσε νὰ με προσκυνήσῃ ἂν τὴν κεφαλὴν μου βγάλῃ καὶ τὸν τόνον ἀνεβάσῃ, τότε ἔμπρός μου μὴ προβάλῃ, τότε μὴ με πλησιάσῃ. Δράσος πρωίας.

3. Πρόβλημα

Τίνος ἀριθμοῦ τὸ 118 καὶ τὸ 1161 ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 9; Σιγαλὸς αἰγιαλός.

4. Ἐρώτησις

Πόσοι ἄνθρωποι δύνανται νὰ κοιράσθουν 121 μῆλα οὕτως ὥστε νὰ πάρουν ὅλοι ἴσον ἀριθμὸν ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ κόψουν κανέν;

5. Λογοπαίγνιον

Ποιὰς νήσους τῆς Ἑλλάδος βλέπουμεν κρεμαμένους ἐπὶ δένδρων; Ἀμύραντος, ἄν'ος.

6. Ἐδῶ κ' ἔκει

Ἐστὸς κρίμους συμ γινώσκωνται αἰκὴ κράντις γινώσκουσαν αἰκὴ μαιεύσ' ὑπὸ δίακκαρι· εὐνᾶ ὠθλίφει αἰκὴ πινῶν ἂν ἐλλοισῶδι ὄντ' οὐχρόν.

κινδύ: Πα: σΠόρικενδύ

7. Ἀναγραμματισμὸς

Ἴδου ἓν βλάχικον ποίημα:

σουγζάν νησιά,
νωκούκ σπερκιά.

Μεταφράσατέ το, χωρὶς ὅμως ν' ἀφαιρέσητε ἢ νὰ προσθήσητε οὐδὲν γράμμα.

8. Σύνθεσις λέξεων

Ο Χ Ι

Ο Ν Φ Υ

Δ Ο Υ Ν Ε

Διὰ τῶν γραμμάτων τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς σχηματίσων ἀρχαῖον ρητόν. Χαραυγή.

9. Ἑλλειποσύμφωνον

. ᾄ . — . ἔ . . . ο . — ᾄ . . . ο .

10. Φωνηεντόλιπον

. μ' . — . π . ε . — . μ' . — . ρ γ ν

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Πρὸς τὰς συναδέλφους Ἐφημερίδας τῆς Πρωτεύουσας, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἰτίνας ἀνήγγειλαν τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Παιδικῆ Περιοδικῆ» θερμοῦς συστήσατε: τοῦτο τοῖς ἀναγνώστασι αὐτῶν, ἐκφράζομεν καὶ ἐντεῦθεν τὰ εὐχαριστήρια ἡμῶν.

Τὸ ῥέχ' ἀπὸ τὸν Τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶναι καλόν. Ἐσυχάσατε, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἴδῃτε καμμίαν... σ ο φ ι α ν.

Δ. Ρ. Θὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα τοῦ Ζαηπειοῦ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Προσεχῶς δημοσιευθήσονται ἐν παραρτήματι τρία παιδικὰ ἔργα τοῦ γνωστοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Σπυρίδωνος Μπεκατόρου

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταί, ὅπως ἀποσταίλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.